

Глибина на кінчику пензля

(Закінчення. Початок – на 1-й стор.)

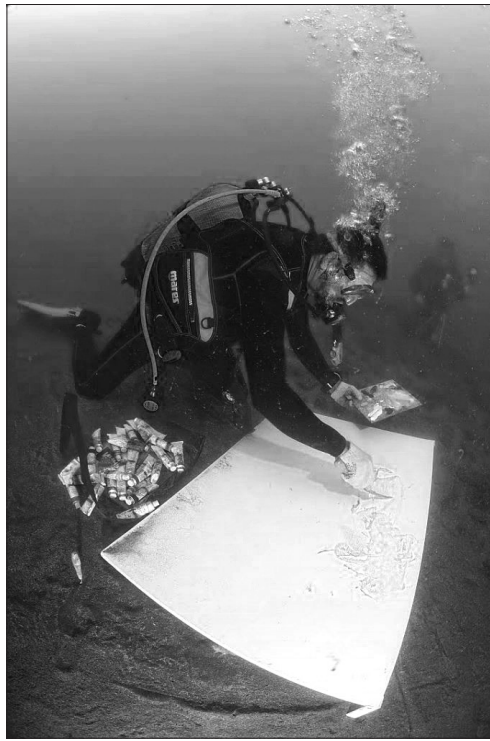
Цілий ряд моментів треба враховувати, коли ти працюєш на глибині. Є специфіка в підготовці полотна, палітри. Адже колір міняється: на глибині 7 метрів темно-фіолетовий стає синім, червоний – коричневим. Цю різницю треба враховувати, коли ти пишеш. А ще ти повинен роботу написати за одну годину – скільки в тебе є повітря. Бо другий раз на те ж саме місце ти не зможеш опуститися – все вже поміняється. Є дуже маленький проміжок часу, але йде така концентрація уваги, що ти встигаєш! Тільки треба, щоб двоє людей занурювалося, щоб хтось тебе підстраховував. Бо є ризик забути і не звертати увагу, що кисень закінчується. Ти провалюєшся у часі, не помічаєш його, але це дуже цікаво. І роботи виходять цікаві. І тут немає такого – показати, що я так можу. Ні, мені цікаво зобразити той світ і зрозуміти, як там працює світло, як фарбами це передати,» – говорив про свої роботи художник Олександр Белозор у документальному фільмі «У пошуках світла»...

У художньо-меморіальному музеї «Садиба народного художника України Олександра Саєнка» на запрошення його директорки Ніни Храпач на зустріч-спомин «Підводний живопис Олександра Белозора» зібралася не велика велика аудиторія, але тут були найближчі: сестра художника Валентина Чепець поділилася

Музейні колекції поповнили роботи художника та фото з сімейного архіву

спогадами про дитинство, як її брат ловив рибу у ставку, у кінці городу, чи як ганяв у футбол. Жінка також подарувала музеєві роботи Олександра Івановича та батька, Івана Матвійовича, та сімейні фотографії. З теплотою згадали шкільні роки однокласники Лариса Адаменко, Людмила Власкова, Юрій Шило та Алла Сіпко, яка досі зберігає шкільний журнал їхнього класу. «Я пам'ятаю Сашка з народження, бо ми жили через дорогу, росли разом, – згадує Алла Сіпко. – Саша був творчою особистістю від самого початку. Він грав у духовому шкільному оркестрі, любив різні гуртки, навчався добре, особливо був хорошим математиком. А ще захоплювався фотографією. У нас, однокласників, знімків було дуже багато, бо Саша сам їх робив, сам усе проявляв. А у 10 класі навіть знімав кіно. Про все: про Борзну, школу, однокласників. Чорно-білий

фільм монтував теж сам, а показав, коли приїхав на зустріч випускників».

Про власну різносторонність говорив і сам Олександр Іванович: «До якогось часу займався то музикою, то фотографією. Перші фотографії робив вже у другому класі, а у 14 років був перший фільм, який знімав на 16-мм плівці. Перші свої гроші заробляв тим, що грав на трубі. Мене запрошували у музичне училище, але я відмовився. Тоді вже почав багато малювати і зрозумів, що це – моє. Навіть 10 клас прогулював. Не те що просто гуляв. Ні, я вдома сидів і працював, дуже багато працював...»

Після школи Белозор поступив на художньо-графічний факультет Одеського педінституту. Сам художник дуже вдячний цьому факультету, адже там він спробував усі можливі техніки образотворчого мистецтва. Почалися пошуки себе. Він використовував скло, плавив його у кераміці та металі. Також у роботі брав предмети побуту, як, наприклад, рахівниці. Художник міг робити й монументальні розписи, досить великі, по 70 квадратних метрів. Але, зізнався, все це було не його.

Після закінчення вишу та недовгого вчителювання Олександр Іванович співпрацював із телеканалом «Інтер», займався ілюстративним оформленням книг, створив серію нецке, займався керамікою. А з 2003 року в творчості почався новий етап – кіномистецький. Белозора запросили зіграти роль художника Богомазова у фільмі «Художник Божої іскри», а наступного року у документальній кінострічці «Портрет, написаний глибиною» він зіграв роль каскадера-підводника Володимира Карпичева. Для цього чоловікові треба було зануритися на дно моря з аквалангом. А для людини зі страхом глибини (бо в дитинстві ледь не потонув) це був справжній виклик.

Олександр Белозор потім зізнався, що під час зйомок і першого занурення серце аж заходилося. Але під водою він зачарувався красою підводного світу, різноманіттям барв та переливанням кольорів, яких не зустрінеш на суші. Перше полотно на глибині він написав методом різних спроб, тоді створив друге. За ці роботи в 2009 році на Міжнародному фестивалі підводного образотворчого мистецтва Андре Лабан, підводний художник, який 20 років плавав із Кусто, вручив Белозору Гран-прі «Срібна акула». Відтоді краса підводного світу настільки зачарувала Белозора, що він почав регулярно їздити

на підводні пленери і став першим в Україні «підводним» художником. В його доробку – більше ста робіт. Найбільша серія підводних робіт вийшла у 2009-му. За цей період він об'їздив Червоне море, Адріатику, Кариби. А картини експонувалися в Німеччині, Франції, Чехії, Японії, Сінгапурі.

Тоді-то Олександр Белозор й отримав світове визнання. 2010 року він потрапив до Книги рекордів України за написане найбільше полотно під водою, а пізніше став єдиним українським художником, який встановив світовий рекорд за створену найбільшу картину на глибині 26 метрів – його ім'я занесли до Книги рекордів Гіннеса.

«Мене завжди дивувало, як одна людина може стільки встигати, – посміхаючись, згадує однокласниця митця Людмила Власкова. – Олександр проявляв себе з різних сторін, у юності поміж іншого займався випалюванням та різьбленням по дереву. У 9 класі подарував мені картину із зображенням лебідки та юної леді. Я її спочатку не прийняла, посоромилася від хлопця брати подарунок. Пізніше цю роботу мені додому принесла інша однокласниця

Краса підводного живопису під музичний акомпанемент учнів та викладачів Борзнянської дитячої музичної школи

зі словами: «Саша образився, але образиться ще дужче, якщо ти й цього разу її не приймеш». Картина й по сьогодні висить у мене на стіні... Студентами ми листувалися. Його листи були такими душевними, романтичними. Якби Саша не став художником, то літератором став би однозначно. Кілька разів ми випадково зустрічалися, у булочній та на вокзалі. Я була у нього в гостях, в його майстерні. І тоді вже розуміла, що інститутом, тими роботами все не закінчиться, що він залишить після себе вагомий слід...»

До останнього подиху Олександр не полишав пензля й фарб, планував знятися ще в одному документальному фільмі, давав інтерв'ю різним виданням, проводив майстер-класи, брав участь у міжнародних виставках... Наш земляк залишив по собі велику спадщину: його роботи зберігаються у Києво-Печерській Лаврі, багатьох приватних колекціях в Україні та за кордоном. Продовженням його таланту став і художній хист його доньки, Ярослави, яка проводила персональні виставки у Німеччині та Тунісі.

...8 січня Олександр Білосору виповнився б 61 рік. Але, на жаль, його життява дорога завершилася дуже рано, у 54. Місцем його останнього спочинку став Новоміський цвинтар. Але на кадрах фільму, у спогадах однокласників і рідних він завжди залишається таким неординарним, творчим і захопленим. Як те мерехтіння світла під водою, щоразу – неповторне...

Марина ГРИНЕНКО
Фото з відкритих джерел

Новини, події, факти

Подарували кров

25 січня працівники Комарівської сільської ради розпочали робочий день зі здачі крові, якої дуже потребують як наші військові, так і цивільні, які страждають через обстріли рф. Більшість стали донорами вперше, були й такі, які здавали кров учергове, бо знають: один донор може врятувати життя 3 пацієнтів, повідомляється на сайті Комарівської громади.

Поповнення бібліотечних фондів

Публічна бібліотека Борзнянської міської ради отримала понад 100 книг із обмінного фонду Чернігівської обласної універсальної бібліотеки імені Софії та Олександра Русових, повідомляє прес-служба Борзнянської міської ради.

Переможці конкурсів

Учні наших шкіл не втомлюються брати участь у різноманітних конкурсах. Так, вихованці Кинашівської загальноосвітньої школи (керівник – Тетяна Ганнич) стали переможцями обласного заочного конкурсу комп'ютерної графіки «Територія дитинства»: Дарина Гримак (диплом II ступеня у номінації «Колаж»), Нікіта Самичко (диплом III ступеня у номінації «3-Д графіка») та Анастасія Слиш (диплом II ступеня у номінації «3-Д графіка»).

А учні Миколаївської загальноосвітньої школи (керівник – Людмила Терещенко) стали переможцями обласного етапу Всеукраїнського заочного конкурсу робіт юних фотоаматорів «Моя країна – Україна!»: друге місце у номінації «Пейзаж» посіли Поліна Якименко, Олександр Паніхідкін, третє – Валерія Дем'янчук, Алла Пирог та Ярослав Пирог; третє місце у номінації «Живий світ» – у Поліни Якименко, повідомляє Освітній простір Борзнянщини у Фейсбуці.

Підписи до петиції

Наталія Антоненко, сестра загиблого комарівчанина Євгенія Єсипенка збирає підписи до петиції про присвоєння звання Героя України. 24-річний Євгеній Єсипенко добровольцем став до зброї, був розвідник ГУР МО, пройшов найпекельніші бої за Бучу, Ірпінь, Мощун, острів Зміїний, Бахмут. За час служби був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня, медалями «За бойові заслуги», «За поранення», «Почесна відзнака», «За мужність при виконанні спецзавдань» (по-смертно). Бажаючи підтримати петицію, яка вже набрала більше 6 тисяч підписів, можуть залишити свій на сайті електронних петицій (№22/216894-en).

Піднялася вода

У Чернігівській області через активні процеси льодоутворення вийшли з берегів Дніпро, Десна, Снов та Сож, повідомляє Департамент з питань цивільного захисту та оборонної роботи Чернігівської ОВА.

Зазначається, що підтоплені присадибних ділянок, будівель і споруд житлового та господарського призначення в населених пунктах не зареєстровано. Підтоплені лише певні ділянки автодорог місцевого значення.